

Zâna pădurii

George Coșbuc

- „Iar mura-ntr-adins o făcu pe pământ
Sălbatica Zân-a pădurii,
Căci ochii ei negri asemenea sunt
Cu negrele boabe-ale murii.
Iar unde e mura, sădită de ea,
Pot merge neveste și fete,
Flăcăilor însă vederea le-o ia
Și junghiuri prin cap le trimete!

Și zmeura anume-o făcu pe pământ
Sălbatica Zân-a pădurii -
Obrajii ei rumeni ca zmeura sunt,
Obrajii și rumenul gurii.
Iar pe-unde sădește ea zmeură-n văi
Pot merge femeile-n pace,
Dar floarea din față le-o ia la flăcăi
Și galbeni ca faguru-i face.

Iar mușchiul sub brazi într-adins l-a lăsat
Sălbatica Zân-a pădurii,
Ca mușchiul de moale e caldul ei pat,
Acolo sub umbra răsurii,
Iar pe-unde e mușchi, e pe-acolo și ea:
Pot merge să șadă copile,
Flăcăilor însă odihna le-o ia
De pier și se-ngroapă cu zile!”

- „Ei, parcă pe Zână eu nu știu s-o înșel!
Neveste și mură să fie!
Eu stau pe potecă și-ațin frumuseț
Cărarea la fete-n câmpie,
Iar când o să văd eu că Zâna mi-e rea
Și-mi fură tăria făpturii,
O prind prin păduri și-o sărut și pe ea
Pe hoța de Zân-a pădurii!”